

holde sig Udvidelsen og Fortsættelsen mere fri, er aldeles illusorisk. Den støtter sig til Noget, der vil modarbejde Hovedsagen, nemlig Bygningernes Hensigtsmæssighed foreløbig og i den nærmest foreliggende Tid. Det er ved enhver Bygning, der skal optage videnskabelige Samlinger, som man tænker sig virkelig benytte, og hvormed der skal arbeides, af største Vigtighed; ikke blot at der er Plads, men at Pladsen er vel disponeret, Bygningen vel sluttet og Forbindelsen let, at man faaer det samme Kubikrum samlet med mindre Vei, saa at der spildes saa liden Tid og Bevægelseskraft som mulig, for at kunne bearbejde de store Samlinger. Dette er en Opgave af den allerhøieste Vigtighed, og det er den væsentligste Fortjeneste ved den Bygning, hvortil der foresligger Tegninger og Overslag, at den samler hele Samlingen i een Bygning, der rummer ligesaa Meget, men har mindre Længdeudstrækning, der indeholder en Gaard, hvorved man kan komme fra den ene Tverbygning til den anden, hvorved der spares ganske overordentligt i Arbejdstid. Naar man nu vil bygge efter enhver anden Plan end denne, efter hvilken Bygningen skal gaae dybt ind og derfor ikke behøver en saa stor Længdeudstrækning, og man vil undgaae at komme ind i Firkanten, er det givet, at der ikke engang for Dieblisset langs Krystalgaden kan staves en tilstrækkelig rummelig Bygning; i alt Fald vil den blive indskrænket, og naar man saa skal udbvide den, skal man bygge langs Nørregade, og saa faaer man to Længdebygninger staaende i en ret Vinkel paa hinanden, og det troer jeg er en saare u hensigtsmæssig Form for et zoologisk Museum. Jeg troer altsaa, at den lette Mulighed til en Fortsættelse, man vinder ved nu først at opføre en enkelt Længdebygning langs Krystalgade før siden at tænke paa at bygge langs Nørregade, vil i Tiden give en uheldig Bygning, som derfor, Alt tilfammentaget, utvivlsomt vil blive kostbarere. Dertil kommer, at næsten enhver Længdebygning, som blot har en enkelt Længde, vil medføre en Disposition af Bygningens Indre, som de videnskabelige Sagkyndige bestemt have udtalt sig imod, nemlig en dobbelt Række korresponderende Sale, der derhos blive temmelig smaa, medens alle Sagkyndige have

fundet det meget helbigt ved den foresliggende Plan, at den indeholder en Række Sale og en Række smalle Korridorer, der slutte sig som et Slags Anhang til de egentlige Opstillingsale, hvor man havde en Mulighed til at fordele Gjenstandene efter deres Vægt og Trang til Lys o. s. v.

Naar vi tage dette som den rimelige Ud sigt af, hvad Konkurrencen kan give, og paa den anden Side de Fortrin ved den nuværende Bygning og det hele Forhold, som jeg har stræbt at udvikle, og naar vi derhos erindre, at hele Konkurrencen vil føre til en for mig meget tvivlsom berettiget Benyttelse af det Arbejde, der allerede er præsteret af en Kunstner, synes jeg, at man skal blive staaende ved det, man har, især da jeg i ethvert Tilfælde troer, at man dog maa sige, at hvad Kunsten kan forde, angaaer kun Udseendet af Facaden, og det maa dog underordnes Bygningens Brugbarhed i videnskabelig Henseende. Kunsten kan ikke forde, at der skal afviges det Allermindste fra Bygningens Behvemhed og Brugbarhed. Kunstens Fordringer ville derved komme til at reducere sig til en betinget Facade, betinget ved Proportionerne af Værelserne og Lysforholdene, der ere givne ved det Materiale, der skal opstilles, og den Frihed, der saa bliver for den, er temmelig indskrænket. Men denne Frihed har man allerede ved den Plan, der foresligger. Det er slet ikke givet, at der ikke med Hensyn til den ydre Facade til Krystalgade vil kunne skee temmelig betheliger Modifikationer; kun maatte de rigtignok være saadanne, der uden Skade for det Indre lode sig gennemføre.

Forsaa vidt angaaer de andre Hensyn, der ere gjorte gjældende, har jeg allerede tidligere gjort opmærksom paa, at en eensartet Behyggelse i kunstnerisk Henseende af Universitetets Firkant ikke længere er mulig. Der staae to Bygninger, der ikke ere harmoniske. Man kan bringe de to korresponderende Facader, den til Tivolistræde og den til Nørregade, til at harmonere og til at slutte sig paa en eensartet Maade ved en Gavlfacade til den mellem liggende Bygning ud til Frue Kirkeplads. Men saasnart man seer Bibliotheksbygningen ud til Tivolistræde, saa er det klart, at den ikke har